

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **I. G.**, zastoupena Mgr. Luďkem Trnou, advokátem se sídlem Na Desátém 27/1762, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2008, č. j. 8 Ca 179/2008 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 8. 2008, č. j. 8 Ca 179/2008 - 26, zastavil řízení o žalobě podané žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 2. 2008, č. j. 5/2008-160-AS/3, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1. 10. 2007, č. j. MSK 118848/2007. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že stěžovatelku vyzval usnesením ze dne 28. 4. 2008, č. j. 8 Ca 179/2008 – 20, k zaplacení soudního poplatku a současně ji poučil o důsledcích nezaplacení. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno do vlastních rukou dne 17. 5. 2008, ale stěžovatelka ve stanovené lhůtě, a ani do doby rozhodnutí soudu o zastavení řízení soudní poplatek nezaplatila.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v níž uvedla, že žalobu podala dne 14. 4. 2008 k poštovní přepravě, přičemž adresátem zásilky byl Krajský soud v Praze. Na

této žalobě byl zaplacen kolkovými známkami soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Následně stěžovatelka z opatrnosti podala identickou žalobu u Městského soudu v Praze, neboť si byla vědoma, že Krajský soud v Praze není příslušný k projednání žaloby. Stěžovatelka má za to, že pokud zaslala žalobu věcně nepřislušnému soudu, který ji má v souladu s o. s. ř. postoupit soudu věcně příslušnému, a současně s podáním žaloby u věcně nepřislušného soudu zaplatila soudní poplatek, splnila tím svou poplatkovou povinnost. Stěžovatelka tak uhradila soudní poplatek ještě předtím, než bylo vydáno usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, a proto nemělo být řízení zastaveno. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 5 Afs 4/2003 - 29, publikovaný pod č. 69/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, judikoval, že ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) umožňuje i ve správním soudnictví zaplatit soudní poplatek po vydání usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, pokud ještě nenabylo právní moci. Je-li poplatek takto zaplacen, zruší usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku soud, který je vydal.

V dané věci podala stěžovatelka dvě žaloby proti témuž správnímu rozhodnutí. První z nich podala dne 14. 4. 2008 k poštovní přepravě a adresovala ji Krajskému soudu v Praze a druhou podala dne 15. 4. 2008 faxem a zároveň předala téhož dne potvrzující písemné podání (ve smyslu § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s.) k poštovní přepravě a adresovala ji Městskému soudu v Praze. V souladu s ustanovením § 37 odst. 2 věta první s. ř. s. se jedná o podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem (zahajuje se jím řízení), jež lze provést písemně. Z toho, že se jedná o obsahově identické žaloby, pouze adresované různým soudům, nevyplývá, že by o nich soud neměl rozhodovat zvlášť jako o dvou samostatných žalobách. Tato skutečnost je naopak zásadní při posuzování, zda projednání jedné z žalob nebrání překážka již zahájeného řízení. Stížní námitka, že soudní poplatek byl uhrazen ještě předtím, než bylo vydáno usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, se proto nezakládá na pravdě. Stěžovatelka totiž zaplatila soudní poplatek jen za žalobu zaslanou Krajskému soudu v Praze, nikoliv však již za žalobu zaslanou Městskému soudu v Praze. I když stěžovatelka uvedla, že jednu z uvedených žalob podala jen jako „pojistku“, nic to nemění na její poplatkové povinnosti ve vztahu k oběma žalobám.

Městský soud proto nepochybil, pokud řízení o podané žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku, protože jej stěžovatelka nezaplatila, a to ani na výzvu soudu.

S ohledem na skutkové okolnosti považuje Nejvyšší správní soud uvést, že Krajský soud v Praze jako soud místně nepřislušný věc rozhodl o postoupení podané žaloby

stěžovatelky místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Postoupení žaloby v důsledku jejího podání u soudu místně nepřislušného nemá vliv na běh lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., protože řízení u soudu je již zahájeno. Z ustanovení § 32, § 40 a § 72 odst. 1 s. ř. s. totiž jednoznačně vyplývá, že řízení se u soudu, bez ohledu na jeho místní příslušnost, zahajuje v tomto případě podáním žaloby. Ostatně i kdyby soudní poplatek za žalobu podanou u Městského soudu v Praze stěžovatelka zaplatila, tento soud by právě pro překážku již zahájeného soudního řízení jednu ze žalob (v pořadí druhou) odmítl podle § 43 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakmile by se u Městského soudu v Praze obě žaloby stěžovatelky „setkaly“. Odmítnutím žaloby napadeným usnesením není stěžovatelce odňata možnost brojiti proti předmětnému rozhodnutí Ministerstva dopravy, neboť tak může činit v řízení ve věci vedené původně u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 Ca 53/2008 a postoupené Městskému soudu v Praze, byl-li v této věci soudní poplatek řádně zaplacen, jak tvrdí stěžovatelka.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelkou tvrzenou nezákonnost napadeného usnesení, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Ministerstvu dopravy žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu

